М. Ірчанові

Та заґелґали гуси над лугом.
Розмолився орач над смугою скиби,
Розмолився орач над розсяяним плугом,
Що до сонця грав лускою риби.

Посплітались незбагнуті мислі.
Клубочками тонкі волоконця —
хрещата мережка.
Ой нависли чорні хмари…
І побігла до сонця
чорним зорана стежка…
І заґелґали гуси над лугом…

1923.